

Mlčení (jehňátek)

Co to vlastně je, mlčení? Je to stav, kdy člověk nevydává žádný zvuk. Prostě nemluví. Ale proč nemluví? Musíme rozlišit několik situací. Např. při spánku mlčíme. Toto mlčení není přesně to, co jsem měl na mysli. Já měl na mysli mlčení, kdy se díváme na nějakého člověka a mlčíme. Důvody k mlčení můžeme mít různé. Jeden z nich je naše nevědomost. Je to např. při ústním zkoušení, kdy nevíme odpověď na zadanou otázku. Ti odvážnější z nás prostě řeknou, že nevědí odpověď, no a ten zbytek mlčí. Třeba doufají, že jim učitel nějak napoví.

Dalším typem může být mlčení přezíravé. To znamená, kdy si člověka nevšímáme, ba přímo jím pohrdáme. To se nás takový člověk může ptát na co chce a my mu stejně nic neřekneme. Většinou se pak urazí a odejde.

Zajímavým typem mlčením, je naše mlčení, když se nás ve třídě někdo na něco ptá. Tento jev je častý zejména při češtině, kdy jsme měli za úkol si přečíst nějaký text. Lidi v naší třídě bych rozdělil asi na čtyři skupiny. První, ta si daný text nepřečetla a vůbec jí to nezajímá. Druhá, ta se o text zajímá, ale zapomněla či nestihla si ho přečíst. Třetí skupina si text přečetla, ale bojí se o něm mluvit. Co kdyby řekli nějakou hloupost, to by se jim všichni smáli! No a ta poslední, ta si text přečetla a je ochotna o něm diskutovat.

Je sice pravda, že každý z nás byl obdarován jinou schopností se vyjadřovat, ale přesto si myslím, že při troše cviku, se dá dostat na únosnou míru vyjadřování. Pamatuji si z vlastní zkušenosti, že dříve pro mě bylo utrpením, jen jít do obchodu a říci si o něco prodavačce. No a co pomohlo? Uvědomil jsem si vlastní hodnotu. To, že jsem osobnost, člověk, kterému bylo dáno právo pobývat zde na Zemi. A v tomto konkrétním případě také to, že prodavačka je tu pro mě a jejím úkolem je mi pomoci!

Tuto úvahu bych zakončil aforismem: „Mluvití stříbro, mlčetí zlato“ Pozn. Ale někdy i mluvení může zachránit takříkajíc kůži.